

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. An sit ad salutem necessarium explicatam mysteriorum aliquorum fidem habere, & quorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

biliter ignorauerint, & adhuc ignorent, quibus proinde ad consequendam salutem sufficere videtur, vt Deum, prout possunt, cognoscant, & super omnia diligant, cum aliud prestare non possint, & ad impossibile nemo tenetur. Respondetur ignorantiam illam in praedictis infidelibus vincibilem esse, si non proxime & immediate, saltem remotè & mediatè, in quantum scilicet sufficiens diuina gratia auxilium ipsis offertur ad legem naturæ seruandam (vt ex tractatu de Gratia supponimus) cui si fideliter cooperentur, ipsamque naturæ legem seruent, Deus pro sua ineffabili bonitate vberiora illis gratia suæ præstabit auxilia, & alia media externa necessaria præparabit, quibus tandem ad fidem recipiendam sufficienter disponentur. Id colligi potest ex capite primo Euangelij S. Iohannis, vbi dicitur, quòd Deus illuminat omnes homines uenientem in hunc mundum, hoc est (vt explicat S. Chrysostomus in eum locum) quòd Deus, quantum in ipso est, illuminat omnem hominem, si qui non illuminantur, ideo non illuminantur, quia lumen oblatum recipere nolunt: ita etiam sentit S. Basil. in regulis breuioribus regul. 224. & S. Thom. quæst. 14. de veritate, art. 11. ad 1. vbi agit de paruulo infante, qui in medijs syluis procul à cœtu & commercio Christianorum educaretur, dicitque certissime tenendum esse, quòd si rationis naturalis ductum sequeretur, Deus ei vel per internam inspirationem reuelaret ea, quæ credenda sunt, vel aliquem fidei prædicatorem ad eum dirigeret, sicut misit S. Petrum ad Cornelium Act. 10.

SECTIO IV.

An sit ad salutem necessarium explicitam mysteriorum aliquorum fidem habere, & quorum.

Duo certa sunt, primum est, omnes Christianos adultos ad credenda omnia & singula mysteria generaliter fi-

de implicita obligari; hoc enim nihil aliud est, quam asseriri debere huic generali principio, quo asseritur, illud omne, quod Deus Ecclesie reuelauit, esse infallibiliter verum, quod qui negaret, fidelis & christianus dici non posset.

Secundum, non omnes Christianos obligari ad habendam fidem explicitam de omnibus & singulis fidei dogmatibus; alias non esset opus Doctoribus, & frustra dixisset S. Paulus 1. Cor. 12. alijs dari per spiritum sermonem scientia, alijs sermonem sapientia, &c. si omnes aequè scientes & sapientes in rebus fidei esse deberent.

Quaestio est igitur, an omnes adulti teneantur aliqua fidei nostrae mysteria explicitè & distinctè credere, & quam illa sint: pro cuius resolutione

Dicendum 1. omnes adultos obligari ad aliquid credendum explicitè, ac in primis illud, nempe vnum esse Deum, illumque iustum remuneratorem, decernere praemia iustis & supplicia improbis, non tantum in hac vita, sed potissimum in futura. Hæc veritas constat manifestè ex verbis S. Pauli in epistola ad Hebræos cap. 11. vbi postquam dixit, quod impossibile est sine fide placere Deo, in hoc declarans, quam sit illa fides, per quam Deo possumus placere, subiungit: *Credere enim oportet accedentem ad Deum, quia est, & inquirentibus se remunerator sit; qualis autem sit illa remuneratio, declarat Christus S. Matthæi cap. 25. vbi loquens de reprobis ait: Ibi in supplicium æternum, iusti autem in vitam æternam.*

Dicendum 2. omnes adultos teneri similiter ad habendam fidem explicitam de mysterio sanctissimæ Trinitatis, ita S. Thomas 2. 2. q. 2. a. 2. c. Hoc constat primò ex verbis Christi, qui mittens Apostolos Matth. vlt. iniungit illis expressè, vt docerent omnes gentes, & baptizarent in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti.

Secundò ex S. Athanasio in symbolo, vbi postquam dicit fidem catholicam ab eo tenendam esse, qui velit esse saluus, subiungit: *Fides autem Catholica hæc est, vt vnum Deum in Trinitate, & Trinitatem in unitate veneremus; & etiam* S. Cyrill. lib. 1. in Ioann. cap. 16. vbi sic loquitur: *Non sufficit*

Sufficit nobis cognitio, Dei absque cognitione Patris & Filij & Spiritus Sancti.

Constat denique ex ritu sanctæ Ecclesiæ Catholicæ, quæ neminem ad baptismum recipit, quin prius diligenter inquirat, an credat in Deum Patrem, an credat in Iesum Christum filium eius, an credat in Spiritum Sanctum; qua ceremonia satis apertè declarat neminem gratiæ baptismalis, ac proinde iustificationis esse capacem, qui non explicitam & distinctam de sanctissimæ Trinitatis mysterio fidem habeat.

Dicendum tertio, omnes adultos præterea teneri ad habendam fidem explicitam de mysterio Incarnationis. Probatum 1. ex varijs locis noui Testamenti id expressè declarantibus, vt S. Ioann. cap. 1. *Dedit potestatem filios Dei fieri, his, qui credunt in nomine eius, non alijs; eiusdem cap. 3. Qui non credit, iam iudicatus est: quia non credit in nomine unigeniti Filij Dei. Item cap. 17. Hæc est vita æterna: vt cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti Iesum Christum: Act. cap. 8. S. Philippus baptismum Eunuchò postulanti conferre noluit, quin prius professus fuerit expressis verbis: Credo, Filium Dei esse Iesum Christum. Denique videmus Christum Dominum passim in Euangelijs exactè petijisse à cæco nato Ioann. 9. & pluribus alijs, vt distinctè & explicitè in se crederent.*

Probatum 2. ex symbolo S. Athanasij supra citato, in quo proposito mysterio sanctissimæ Trinitatis adiungit postea: *Sed necessarium est ad æternam salutem, vt incarnationem quoque Domini nostri Iesu Christi fideliter credat.*

Probatum 3. ex SS. Patribus, S. Hieron. in cap. 3. epist. ad Ephes. *Non possumus, inquit, esse filij per adoptionem, nisi prius fidem filij Dei & intelligentiam recipiamus. Et S. August. lib. de bono perseverantiæ cap. 2. Nullum, inquit, verius initium Christiani hominis quam credere in Christum.*

Cæterum hîc obseruandum est ea, quæ diximus, intelligenda esse tantum respectu temporis consequentis Christi incarnationem; alia enim ratio est eorum, qui siue in lege Moyse, siue in lege naturæ vixerunt; plurimorum enim

enim Theologorum sententia est, fidem explicitam Trinitatis tunc illis non fuisse necessariam nec medij nec præcepti necessitate, licet quidam existiment pontifices, sacerdotes ac legis Doctores ad illam fidem fuisse obligatos, utpote sibi sufficienter in scripturis propositam.

Quod verò spectat ad mysterium Incarnationis, pluri mi existimant ante Christi aduentum fuisse quidem necessariam fidem aliquam generalem & implicitam de Mediatore ac Redemptore futuro; non verò distinctam & explicitam eo modo, quo nunc ad eam obligamur.

*Quæres, an præter illa mysteria sint adhuc alia, de quibus explicita fides ab omnibus adultis habenda sit. Respondetur omnes adultos obligari, præterea 1. ad ea omnia scienda & credenda, quæ tum in symbolo Apostolorum, tum in Oratione Dominicæ continentur, hoc manifestè colligitur ex Catechismo Concilij Tridentini part. 2. cap. 2. num. 22. vbi dicitur teneri paternos ad symbolum & Orationem Dominicam eos docendum, quos de fonte leuauerint: ergo si illi ad docendum tenentur, ij, qui baptizantur, ad discendum adhuc strictius tenebuntur. Idem expressè declaratur de consecrat. distinct. 4. c. (vos ante omnia) vbi hæc verba ex S. August. serm. 6. de temp. de sumpta ad paternos diriguntur; *Ante omnia symbolum & Orationem Dominicam & vos ipsi tenete, & illis, quos de sacro fonte suscepistis, ostendite.**

Secundò ad ea cognoscenda & credenda, quæ in decalogo continentur; cum illorum observatio ad salutem sit necessaria, dicente Christo Matth. 91. *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata: seruari autem nõ possunt, si ignorentur.*

Tertiò ad ea etiam cognoscenda & credenda, quæ ad eorum Sacramentorum rationem pertinent, quorum susceptio illis est ad salutem necessaria: cum enim (ut ex tractatu de Sacramentis supponimus) prima dispositio ad Sacramentum aliquod dignè suscipiendum in adultis sit fides respectu Sacramenti illius, quod suscipi debet, sequitur, quod obligatio illius Sacramenti suscipiendi necessariò secum inferat obligationem habendæ fidei explicitæ respectu

respectu illius: Quod & similiter dicendum est de his Sacramentis, ad quæ suscipienda non obligatio, sed sola devotio impellit, cum utrobique sit par ratio.

Quarto denique ad ea omnia & singula explicitè credenda, quæ secundum exigentiam peculiarem cuiusque status & conditionis ad salutem consequendam iuxta divinæ legis præscriptum necessaria sunt: & eâ ratione in Pastoribus & Doctoribus Ecclesiæ fides haud dubiè magis explicita requiritur, quàm in alijs, qui eorum cura sunt commissi; in sacerdotibus item magis quàm in laicis, quia sine illa fide magis explicita omnibus officij sui partibus dignè, ut par est, fungi non possunt.

SECTIO V.

An fides externa sit ad salutem necessaria.

Dicendum est primò externam fidei confessionem esse necessariam ad salutem necessitate præcepti affirmatiui. Probatur 1. ex Christi verbis S. Matth. cap. 10. *Qui negaverit me coram hominibus, negabo & ego eum coram Patre meo, qui in cælis est.* Et S. Luca 9. *Qui me erubuerit, & sermones meos: hunc Filius hominis erubescet, cum venerit in maiestate sua.* Item ex verbis Apostoli Rom. 10. *Corde creditur ad iustitiam: ore autem confessio fit ad salutem.*

Probatur 2. ex S. Aug. lib. de fide & symbolo; *Fides, inquit, à nobis exigit duplex officium, cordis & lingue; nec saluti esse possumus, nisi fidem ore prostreamus, quam corde gerimus.*

Probatur 3. exemplo sanctorum Martyrum, qui potius elegerunt tormenta omnia & ipsam mortem subire, quàm Christi fidem vel ad momentum negare: quòd si quis atrocitate tormentorum victus fidem negauisset aut dissimulasset, eijciebatur ab Ecclesia tanquam gravissimi peccati reus, nec nisi publicâ pœnitentiâ peractâ in eam recipiebatur, ut constat ex S. Cypriano lib. de lapsis c. 3. & S. Ambr. lib. 1. de Pœnitentia. Cui opposita olim fuit hæresis Elcesaitarum dicentium, negari posse fidem exterius, in-